

תמי,

המכתב הזה מיועד לך, אבל את אולי היחידה שלא תקראי אותו.

המכתב הזה פונה אלייך- ואת אולי היחידה שתקראי אותו ראשונה. עוד לפני שהוא נכתב. מלמעלה אין הגבלות של מילים ודף. רואים אחרת. קוראים אחרת.

אנחנו בזכות בהמשכים, תמי, מה חשבת כשעזבת ככה. איך אנחנו יכולות להשאר עם כזה חור, איך.

איך אפשר לשלוח את המייל הזה לכל החברות ולא לכתב אותך בפנים. איך אפשר כן לכתב אותך. זה קורע. איך אפשר להכיל את זה בכלל. איך אתמול היית פה והיום לא, איך???

הדמויות מתייבשות ושוב מתחדשות. השם שלך מעלה לראש תמונות יפות של חיוכים ושמחה. אין שם צער וקושי ומחלה. הלכת ככה, בלי תקופת הסתגלות. בלי לאפשר לנו להתפלל עלייך. וככה פתאום התמונות נעצרות ולא יהיו יותר. רק אותן תמונות של עד עכשיו ישארו תמיד, ואת לא פה כדי לייצר תמונות חדשות של עוד זמנים יפים.

מלא מילים עולות עכשיו, ונעצרות. חוזרות אחורה. אין מה להגיד בכלל. מתי נעכל את זה, ואולי בכלל לא.

אור, זה מה שהיית תמיד. ועכשיו חושך.

אפשר לנסות ללמוד ממך קצת? מסכימה, תמי?

אמרו בהלוויה שהיית תמר. תמימה, מושלמת. אי אפשר שלא להסכים עם זה, שלא לראות את זה ברור מול העיניים. כל כך חלקה תמיד. לאף אחד אין חיים מושלמים, אבל לך היו כי את עשית אותם.

בבחירה שלך השכלת לראות את הטוב בכל דבר, להחליק מה שצריך להחליק, ולתקן את מה שלא.

ידעת לקבל, להכיל. ידעת לתת הרגשה טובה, אפילו בלי להגיד. תמיד היה טוב כשאת בשטח. באופטימיות, ביעילות, בלעשות מה שהכי נכון ומתבקש. בלשאוף לדברים הנכונים. בלחתור אליהם. תמיד במרכז- אבל בצד. במרכז כי שם המקום הראוי לך, אבל בצד כי שם מיקמת את עצמך. לא עשית עסק מעצמך, לא בפה ולא בלב. אפשר להגיד את זה עוד פעם? זה כזה נכון. כל כך את. לא עושה עסק מעצמך. לא בפה. לא בלב.

תמי, כולך נשמה. כולם אומרים את זה עכשיו. פתאום רואים ושומעים ויוצא כל מה שכולם חושבים עלייך, וכמה לא מפליא שכולם אומרים את אותו דבר. נוחה למקום, נוחה לבריות. נשמה טובה.

וכמה שכל זה נכון, ככה זה כואב. ופוצע ושוורף. איך אפשר להכיל את זה שעלית למעלה.

נשארו פה אנחנו, הקטנות. חור ענק באמצע הלב ורצון לעשות משהו בשבילך. בשביל עצמנו.

המשפט הזה שלך, "זה לא צרה- זה נסיון." הוא ענק. הוא מצמרר ומטלטל ומלמד אותנו מהי גדלות רוח. מה זה לב, מה זו נשמה. הוא ראוי להכתב בחוצות עיר, איפה שאף פעם לא שמת את עצמך, ולהוסיף לך זכויות. אולי הוא עוד יגיע לכל האנשים, בינתיים לוקחות את זה חזק חזק לתוך עצמנו.

את כולך טוב. ועלית לעולם שכולו טוב.

ואנחנו מבטיחות, תמי, אנחנו נשתדל. רוצות לעשות את העולם הזה טוב יותר, לזכותך. בזכותך.

הלב הגדול שלך נשאר, הוא קיים. לב לא הולך אף פעם. הוא נמצא אצלנו, בתוכנו. ואיתו אנחנו נקבל על עצמנו בלי נדר, לדאוג שיהיה יותר טוב.

אוהבות אותך תמי. מתגעגעות.

חברות שלך.

גם אני רוצה לעשות טוב לעולם לע"נ תמר נחמה בת נחום מנחם